

Termin łaciński **ministrare** oznacza "**służyć, pomagać**". Służymy Bogu, kiedy przyczyniamy się do tego, aby liturgia była piękna. Słowo

ministrant

wskazuje szczególnie na służbę we Mszy św. Ministrant jest pomocnikiem przy sprawowaniu Mszy św. i podczas innych nabożeństw liturgicznych. W narodzie izraelskim było jedno pokolenie wybrane do służby w świątyni - pokolenie Lewiego. W powstającym Kościele apostołowie potrzebowali kogoś do posługiwania wiernych.

Początku **ministrantury** możemy dopatrywać się w Ewangelii św. Jana czytamy: "Andrzej, brat Szymona Piotra, rzekł do Jezusa: Jest tu jeden chłopiec, który ma pięć chlebów jęczmiennych i dwie ryby (...) Jezus wziął chleby i odmówiwszy dziękczynienie, rozdał siedzącym" (J 6, 8-9, 11)

W pierwszych wiekach Kościoła funkcje liturgiczne poza biskupem i prezbiterem spełniali wyłącznie diakoni. W miarę rozszerzania się Kościoła potrzeba było większej ilości ludzi do posług; papież Korneliusz w swym liście wymienia kleryków niższych święceń: subdiakonów, akolitów, lektorów i ostiariuszy. Właśnie spośród akolitów, zanoszących Komunię Św. nie mogącym uczestniczyć w liturgii wywodził się główny patron służby liturgicznej - św. Tarsycjusz.

W późniejszych wiekach publiczne czytanie słowa Bożego zarezerwowane było wyłącznie dla osób przygotowujących się do kapłaństwa.

W średniowieczu do mszy św. usługują klerycy, a od Soboru Trydenckiego (1545r.) ministranci. W oficjalnych dokumentach Kościoła wzmiankę na ten temat znajdujemy dopiero w "Mediator Dei" Piusa XII z 1947 r. Zapewne starsi pamiętają jeszcze msze św. odprawiane w języku łacińskim, gdzie ksiądz był odwrócony tyłem do ludzi. Wówczas służyło tylko dwóch ministrantów, zaś prezbiterium było oddzielone od reszty świątyni.

Dopiero Sobór Watykański II (1962-1965) zajął się reformą liturgii i powrócił do starej tradycji Kościoła. Podkreślił rolę ludzi świeckich w sprawowaniu kultu Bożego i powierza na nowo

funkcję lektora także osobom świeckim nie posiadającym święceń. Liczny udział ministrantów i lektorów w liturgii wymaga jednak odpowiedniej troski o należyte przygotowanie ich do wykonywanych funkcji. W soborowej Konstytucji o Liturgii możemy przeczytać: "Duszpasterze niech zabiegają gorliwie i cierpliwie o liturgiczne wychowanie oraz czynny udział wiernych, tak wewnętrzny jak i zewnętrzny stosownie do ich wieku, stanu i rozwoju życia i stopnia kultury religijnej, spełniając w ten sposób jeden z głównych obowiązków wiernego szafarza Bożych tajemnic" (KL 19).

W POLSCE Konferencja Episkopatu powołała do istnienia Krajowe Duszpasterstwo Ministrantów (1964 r.). Stało się to po ogłoszeniu Konstytucji o Liturgii (3 XII 1963). Biskupi chcieli, aby postanowienia KL były od razu wprowadzane w życie także na odcinku formacji służby liturgicznej. Otwierały się szerokie możliwości zaangażowania świeckich: "W odprawianiu liturgii każdy spełniający swą funkcję, czy to duchowny czy świecki, powinien czynić tylko to i wszystko to, co należy do niego z natury rzeczy i na mocy przepisów liturgicznych. Ministranci, lektorzy, komentatorzy i członkowie chóru również spełniają prawdziwą funkcję liturgiczną. Niech więc wykonują swój urząd z tak szczerą pobożnością i dokładnością, jak to przystoi wzniosłej posłudze i odpowiada słusznym wymaganiom Ludu Bożego. Należy więc starannie wychować te osoby w duchu liturgii oraz przygotować do odpowiedniego i zgodnego z przepisami wykonywania przypadających każdemu czynności" (KL 28-29).

Pierwszym Krajowym Duszpasterzem Ministrantów był ks. Jan Wurcel, salezjanin z Wrocławia. Następnie w 1967 roku posługę taką podjął Sługa Boży ks. Franciszek Blachnicki - jeden z prekursorów odnowy liturgii w Polsce. Odegrał on szczególną rolę w dziele formacji służby liturgicznej. Przez minione ponad trzydzieści lat swój wkład w prace KDSL wniosło także wielu kapłanów, którzy głosili referaty na poszczególnych spotkaniach. Niezapomniany wkład w pracę KDSL mieli wieloletni diecezjalni i zakonni Duszpasterze Służby Liturgicznej. Poprzez tych ludzi dzieło odnowy liturgii "promieniowało" na diecezje i parafie. Owocem działalności KDSL jest dziesięcioletni program formacyjny. KDSL rozwijało się razem z Ruchem Światło-Życie. W 1995 r. doszło do oddzielenia tych wspólnot. Obecnie każdego roku z inicjatywy Komisji ds. Kultu Bożego i Dyscypliny Sakramentów Episkopatu Polski odbywają się spotkania diecezjalnych duszpasterzy służby liturgicznej. Ostatnie miało miejsca w ramach 59 zebrania diecezjalnych duszpasterzy służby liturgicznej w Warszawie w dniach 12-13 listopada 2007 roku.